

Publicerad 2012-11-11 10:06 av Peter Olausson

Gläntan på havets botten

Inte vet jag varför
men i natt låg havet öppet
och från båtens reling
såg jag ner i djupet
som var svart av natt

och trots mörkret
och trots att molnen
var som havets tysta systrar
och dolde allt
med flaxande mantlar

såg jag ändå en botten
såg jag sand och sten
och vajande skogar av tång
och någon hade skrivit
ord som lyste långt därnere

ord som jag läste
i min egen värld
på ett gungande hav
i en natt när stormen skulle komma
och de stora vindarna sjunga

Eldens ord i väntans tid
nattens viskningar från det därnere
de brinnande pilarnas vägar
in i det främmandes länder
där stormen är stum:

jag läste, och jag fäste ankaret
i klirrande länkar och splitsade tåg
och jag sänkte det ner i ingenstans
i hopp om att det skulle bottna
och ge båten starka rötter

i hopp om tyngd, i hopp om ro,
när stormen kommer, och regnet,

och världen som är så stor så stor,
i hopp om eld på det gungande hav
i den enda ekans hem

Och så var den natten
och så var den synen
och så var mitt hopp en glänta,
en pil av eld, ett ankare av järn
när allt redan borde vara förlorat

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Olausson med Poeter.se id #35290 innehar upphovsrätten